

L'Orde Del Carme a Catalunya

FORMACIÓ DE LA PROVÍNCIA CATALANA

Després de veure, en l'article anterior, com vingueren els Carmelites a Espanya, seguint l'opinió tradicional, ens cal ara estudiar com s'afectuà la divisió de la Província Catalana del rest de la Península.

A aquest fi notem de bell antuvi que l'entrada dels Carmelites a Espanya fou, diguérem, l'any 1206, al bell començament del segle XIIIé. ara bé, al finir aquest mateix segle ja eren deu els convents nostres a la península, ço es: Perelada, Osca, Sangüessa, Lleida, València, Saragossa, Requena, Barcelona, Girona Toledo. Durant el següent segle, o sia el XIVé, es portaren a cap vuit fundacions més, que foren: Manresa, S.Pau de Moraleja, Mallorca, Valls, Camprodon, Tàrraga, Calatayut i Avila; les quals fundacions unides a les del segle anterior formaven una província de divuit convents. Aquesta gran província apareix en les actes dels Capítols Generals amb els noms de província d'Aragó, província d'Espanya indistintament no n'albiro el per què. El cas és que aquests divuit convents que posseïa pertanyen a les següents regions: a Andalusia encara no n'hi havia cap; a Aragó, 4; a Castella, 4; València, 1, i a Catalunya, 9; total 18. Aquest fet de tenir Catalunya sola la meitat dels convents que constituïen la província d'Espanya li valgué l'ésser la primera regió d'Espanya que es constituí en província independent. No obstant això la separació de la província catalana del rest d'Espanya es feu, si així es pot dir, de mica en mica: car obeí als fets polítics d'aleshores, i per això en estudiar aquesta qüestió, és precis barrejar-la amb l'història de Catalunya d'aquells temps, i estudiar abdues conjuntament.

Doncs bé. En morir Jaume el Conqueridor, a València el 26 de 1276, repartí les seves possessions entre els seus dos fills en Pere i en Jaume. Al primer li va donar Catalunya, Aragó i València